

Nd.

526. Frumvarp til laga

[261. mál]

um breyting á lögum nr. 29 29. apríl 1963, um Lífeyrissjóð starfsmanna ríkisins.

Flm.: Sverrir Hermannsson, Gylfi Þ. Gíslason, Magnús T. Ólafsson,
Magnús Kjartansson, Tómas Árnason.

1. gr.

4. gr. laganna orðist svo:

Stjórn sjóðsins skal heimilt að taka í tölu sjóðfélaga starfsmenn bæjar-, sýslu- og hreppsfélaga og stofnana, er þeim til heyra og sérstakan fjárhag hafa, starfsmenn landshlutasamtaka sveitarfélaga, starfsmenn Bandalags starfsmanna ríkis og bæja og starfsmenn aðildarfélaga bandalagsins ásamt starfsfólki sparisjóða, samnorrænna stofnana og uppeldis- og heilbrigðisstofnana, sem reknar eru af sjálfstæðum styrktar- eða líknarfélögum, svo og starfsmenn stjórnmalaflokka, sem voru í starfi árið 1971 eða hófu starf síðar, enda séu uppfyllt skilyrði 3. gr. I.a. um ráðningartíma og aðalstarf.

2. gr.

Aftan við 10. gr. laganna komi ný málsgrein, svo hljóðandi:

Iðgjöld starfsmanna stjórnmalaflokka, svo og iðgjöld launagreiðenda þeirra, skulu miðuð við tiltekna launaflokka ríkisstarfsmanna eftir samkomulagi starfsmanna og launagreiðenda að tilskildu samþykki fjármálaráðherra. Sama gildir um kaup þeirra á réttindum fyrir liðinn starfstíma, sem þeir skulu eiga rétt til, sbr. 5. gr.

3. gr.

1. málsliður 2. málsg. 14. gr. laganna orðist svo:

Upphæð makalífeyris er hundraðshluti af launum þeini, sem á hverjum tíma fylgja starfi því, er hinn látni gegndi síðast.

4. gr.

Á eftir 5. málslið 1. málsgreinar 17. gr. laganna komi:

Hafi hann verið sjóðfélagi í 15 ár eða lengur í þjónustu ríkisins eða sjálfseignarstofnunar, sem fengið hefur aðild að sjóðnum, miðast elli- og makalífeyrir þó við launin eins og þau eru, þegar lífeyrisgreiðslur byrja.

5. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi. Jafnframt eru felld úr gildi lög nr. 23 22. apríl 1967 og lög nr. 49 26. maí 1972, um breyting á lögum nr. 29 29. apríl 1963, um Lífeyrissjóð starfsmanna ríkisins.

Greinargerð.

Lífeyrissjóðsréttindi eða eftirlaun fyrir starfsmenn stjórnmalaflokkanna hafa verið til athugunar um skeið. Viðræður um þau efni hófust fyrir fjórum árum og hafa ýmsar leiðir verið kannaðar í því sambandi.

Hér er um að ræða fámennan hóp, sem ekki á fyllilega samleið með öðrum starfsmönnum. Pólitísk veðrabrigði geta valdið því, að starf þeirra er ótryggt, líkt og þingseta alþingismanna. Þeir eiga ekki fyllilega samleið með öðru skrifstofufólki vegna sérstaks eðlis starfsins. Vinnutími þessara manna getur ekki verið fastbundinn við ákveðinn skrifstofutíma og verður stundum næsta óreglulegur. Launakjör eru breytileg og oft á tíðum ýmsum óvissum atvikum háð.

Í þessu frumvarpi er gert ráð fyrir, að umræddum starfsmönnum verði opnuð leið inn í Lífeyrissjóð starfsmanna ríkisins með hliðstæðum hætti og áður hefur verið gert varðandi starfsfólk ýmissa sjálfseignarstofnana, sbr. 1. gr. frumvarpsins.

Með starfsfólki stjórnmalaflokka er hér einnig átt við starfsfólk þingflokka. Hins vegar er ekki átt við blaðamenn eða annað starfsfólk við blöð flokkanna, enda á það aðild að lífeyrissjóðum sinna fagfélaga.

Það munu vera 15—20 menn, sem fengju rétt til aðildar að Lífeyrissjóði starfsmanna ríkisins samkvæmt frumvarpinu. Sumir þeirra eru þegar í öðrum lífeyrissjóðum, einkum Lífeyrissjóði verslunarmanna, og óvíst, að þeir mundu allir óska eftir breytingu.

Ákvæði 2. gr. miða að því að tryggja starfsmönnum stjórnmalaflokkanna eðlileg eftirlaun miðað við það starf, sem þeir gegndu, þó að útborguð laun þeirra hafi í sumum tilvikum verið lægri en svaraði til starfsins eða úr fleiri áttum.

Gert er ráð fyrir, að starfsmennirnir og launagreiðendur þeirra komi sér saman um við hvaða launaflokka iðgjaldagreiðslur til lífeyrissjóðsins skuli miðaðar svo og um rétt til kaupa á lífeyrisréttindum fyrir liðinn starfstíma, sem þeir skulu eiga rétt til. Að því er launaflokksviðmiðun varðar þarf þó samþykki fjármálaráðherra í hverju tilviki. Í framkvæmd er gert ráð fyrir að launagreiðendur geti samið við fjármálaráðuneytið um greiðslutilhögun vegna þeirra réttindakaupa sem samþykkt þessa frumvarps kann að hafa í för með sér.

Í 3. og 4. gr. frumvarpsins eru tekin upp ákvæði úr lögum nr. 23 1967 og nr. 49 1972, svo að unnt sé að fella þau lög úr gildi.